

Nieuwsbrief februari 2007

Lieve vrienden van het timmeratelier in Alotenango, Guatemala,

Ook al is het februari, ik wens jullie alsnog een gelukkig, gezond en inspirerend 2007 toe. Het afgelopen jaar heb ik acht maanden in Alotenango kunnen werken. De dagen vliegen voorbij en ben te weinig toegekomen aan het communiceren met het thuisfront, waarvoor excuses! Graag breng ik jullie hierbij op de hoogte van wat ik het afgelopen jaar allemaal heb kunnen verwezenlijken en laat jullie zo hopelijk ook wat van het geluk ervaren dat wij allen hier hebben gedeeld.

Ups en downs in het dagelijkse timmerwerk

Het is heerlijk om kinderen en jongeren, die thuis zo goed als geen mogelijkheden hebben om hun creativiteit te uiten (tekenen, schilderen, knutselen, spelletjes doen) een plek te kunnen bieden waar ze lekker kunnen werken. Trots als het eerste werkstuk helemaal af is en getoond wordt aan de andere leraren op school.

Verdriet, frustratie en woede als blijkt dat een werkstuk weg is en dan toch de draad weer oppakken en een prachtige, nieuwe kandelaar maken. Verbijstering bij mij, als een deel van de werktafel is verdwenen, omdat een van de leerlingen sinds kort een vechtsport beoefent en waarschijnlijk even zijn kop er niet meer bij had toen hij tijdens de pauze aan het oefenen was... Ook dat hebben we gelukkig weer tot een goed eind weten te brengen door met zijn allen de tafel zo goed mogelijk te repareren en dan de verwondering hoe handig op zo'n moment een accuboormachine kan zijn. Allemaal staan ze met grote gretige ogen te kijken naar dit schitterende gereedschap dat iedereen even mag proberen. Zo kan ik nog uren door vertellen over de zoveel kleine en grote voorvallen tijdens het afgelopen jaar. Elke dag weer kleine succesjes op allerlei vlak.

Jullie donaties blijven de komende jaren hun werk doen

Om maar meteen met het grote, goede nieuws te beginnen: mijn plan voor het timmerproject voor de komende 7 jaar is door de Stichting Los Niños, waarvoor ik als vrijwilliger werk, goedgekeurd. De toekomst van het timmerproject ziet er dus rooskleurig uit.

Met de figuurzagen en klemmen, gekregen van de Stichting Gered Gereedschap, werk ik alle dagen. Ontzettend blij ben ik met de twee metalen kasten die Janette voor het atelier heeft gekocht. Evenzo met de boorstandaard van Richard die in Guatemala Stad woont en die ik via de ambassade heb leren kennen, de boormachine en set speedboren van Marjon, de accuboormachines van de ouders van Maaïke, alle nieuwe gereedschappen gekregen van Jan Pijnenburg, de decoupeerzaag van de heer Jongerius, de cd-speler van Hilke. En dan alle donaties die ik al vanaf 2000 heb ontvangen van vrienden, de ontmoeting met Jannie die me sinds onze eerste ontmoeting altijd is blijven ondersteunen. Anouk die altijd de juiste vragen stelt, Grietje, mijn moeder, die mij altijd bijstaat. Ondersteuning van zoveel mensen voor het opzetten van een timmerproject voor kinderen/jongeren in Guatemala. Djoser-klienten die mij financieel hebben gesteund en natuurlijk Marieke en Mariëtte, die er ook mede voor zorgden dat ik hier langere tijd kan verblijven en werken. Dit door de activiteiten die zij voor mijn sponsoring georganiseerd hebben. Iedereen die ik nu niet genoemd heb, weet jullie ook present.

Tafels weg... meteen maar betere modellen laten maken

Toen ik begin 2006 in Alotenango aankam bleken al mijn tafels verdwenen te zijn. Er was een nieuwe middelbare-schoolklas begonnen en het meubilair was daar nodig.... Ik heb meteen van de gelegenheid gebruik gemaakt om de tafelmodellen die ik moest gaan laten maken aan te passen om ze beter geschikt te maken voor het specifieke gebruik in de timmerwerkplaats.

**Vrijwilligers:
onmisbare steun van kunstproject tot administratie**

Heel belangrijk voor ons is de hulp die we ontvangen van de verschillende vrijwilligers die hier komen werken. Zo was er de supergemotiveerde Maarten uit België, die hard gestudeerd heeft om zijn Spaans onder de knie te krijgen en als kunstenaar en leraar in spé hier prima op zijn plek was. Naast het assisteren bij de reguliere lessen wilde hij graag een kunstproject met de leerlingen ondernemen. Hij wilde de mogelijke relatie tussen kunst en religie met ze onderzoeken en hoewel ik er in eerste instantie een hard hoofd in had, is het een groot succes gebleken en hebben een paar leerlingen genoten van het spreken over en werken met abstracte begrippen. En Barbara heeft mooie modellen van een tandenborstelhouder en zeepbakje gemaakt.

Niet alles liep altijd van een leien dakje; een paar vrijwilligers die stage wilden lopen voor een sociaal culturele opleiding in Nederland, waren op de verkeerde plek geplaatst. Er kwam erg weinig uit hun handen. Er was een druk lesprogramma opgesteld zodat alle vrijwilligers hun stages konden lopen en het bleek dat bijna alles op mijn schouders bleef rusten.

Maar goed, des te gelukkiger en dankbaarder was ik de tweede periode van mijn verblijf in Guatemala (20 augustus tot 20 november) met twee keien van vrijwilligers die

mij fantastisch hebben geholpen. Zo was er Henk, een 61-jarige schat van een man, die heerlijk heeft gewerkt met de leerlingen en mij ook geweldig heeft geholpen met het in orde maken van mijn administratie. Van begrotingen en exploitatieverslagen maken heb ik (nog) niet veel kaas gegeten. Henk heeft de hele administratie van het timmerproject in een structuur geplaatst waarmee ik de rest van mijn leven voortkan! Uren hebben wij doorgebracht met een rekenmachine en het bonnenboek. Af en toe wilde ik de handdoek in de ring gooien, maar dat liet Henk niet gebeuren. Ik ben hem zeer dankbaar voor deze fantastische hulp.

Ook Walter, een 30-jarige student medicijnen op reis voordat hij zijn co-schappen ging lopen, was goud waard. Hij heeft het hele meetprogramma voor dit jaar in elkaar gezet, de checklijsten voor de lessen heeft hij in boekvorm gegoten en hiermee kan ik zeker nog heel 2007 voort. De leerlingen waren dol op hem.

En dan Singrid, een interieurontwerpster uit Haarlem waarmee ik een fantastisch team vorm. Ze organiseerde in Nederland een benefietfeest om beurzen voor een vakopleiding aan een technische school te financieren. Daarna kwam zij voor de tweede keer helpen in het atelier. De leerlingen vinden het heerlijk om iemand te zien terugkomen waarmee zij een fijne tijd hebben doorgemaakt en wij hebben weer een aantal prachtige dingen gemaakt: een schitterend uithangbord voor de nieuwe winkel, een prachtig welkomstbord voor ons atelier. En Singrid heeft gezweet op het maken van een mooie kassa die nu in de winkel dienst doet.

Tom, een 52-jarige electrotechnicus, was de laatste hulp van het afgelopen jaar. Na mijn vertrek naar Nederland is hij nog aan het werk geweest in het atelier en de school. Hij heeft overal TL-verlichting geïnstalleerd en de schakelaars en stopcontacten in orde gemaakt.

Met absolute zekerheid kan ik zeggen dat mijn leerlingen en ik enorm genoten hebben van alle hulp en toewijding van deze lieve vrijwilligers. Ik ga op 24 juni in Nederland een feest geven voor alle vrienden van het timmeratelier en dan zal ik jullie iedereen voorstellen.

Lesprogramma: werkstukken + nieuwe vaardigheden

Ik heb een afwisselend lesprogramma ontwikkeld dat bestaat uit werkstukken, zo ontworpen dat de kinderen steeds nieuwe vaardigheden ontwikkelen. Het zijn mooie ontwerpen die zo netjes mogelijk gemaakt worden waardoor wij ze voor een hele goede prijs kunnen verkopen aan vrijwilligers die in het project werken en aan toeristen die ons bezoeken. En elk beetje inkomen draagt bij aan de continuïteit en zelfstandigheid van het project. Ook maakt het ons trots dat wij met ons werk geld kunnen genereren, in een omgeving waar elke cent telt.

Dit maken we: naambordjes, spiegels, kistjes, een houten map, wandkandelaar in luxe verpakking, een zeepreservoiërhouder en literatuurbak voor aan de wand en een krukje met kussentje is in voorbereiding. Alle leerlingen

mogen aan het eind van het jaar een werkstuk dat zij zelf hebben gemaakt mee naar huis nemen. Moeilijk was het voor ze om tot dit laatste moment te wachten. Ik hoop dat hun ouders, broers en zussen onder de indruk zijn.

Jongens, meisjes en vrouwen leren op hun eigen manier

De jongste groep leerlingen is tussen de 12 en 14 jaar.

Zij volgen het lagere-schoolprogramma in de middagen en komen een ochtend voor de timmerlessen. De leerlingen van 12 zijn lekker druk, maar absoluut laaiend enthousiast en je kan nog niet al te veel kwaliteit van hen verwachten. Hun harten breken als ik af en toe op ze mopper omdat ze te slordig werken; ik zal mijn geduld met ze moeten oefenen.

Een tweede groep is tussen de 13 en 15. Zij hebben al twee jaar les van mij en een aantal heeft het timmeren al aardig in de vingers. Cristian kan weinig onthouden en vindt het allemaal best lastig, maar hij is bij iedere les aanwezig!

En dan zijn er de leerlingen die het alfabetiseringsprogramma volgen. Zij zijn tussen de 15 en 20 jaar, plus een paar moeders van 27, 29 en 35 jaar die ook meedoen. Deze groep is in drieën gesplitst waaronder een vrouwen-groep. Een van de moeders heeft een dochtertje van drie dat af en toe meekomt. Hier moest ik in het begin wel erg aan wennen. Zo'n heel klein meisje dat van alles wel en niet wil en dat rondloopt in een voor haar toch wel gevaarlijk atelier met al die zagen en hamers. Maar ik weet dat, wil je moeders een kans geven zich te ontwikkelen je - als er geen opvang is - gewoon de kinderen erbij moet nemen. En dan is het ook wel weer genieten om zo'n meisje lekker te zien tekenen, de namen van de kleuren te leren kennen, Henk te helpen met schuren en mij met het schoonmaken

van de kwasten! Omdat de kinderen hier geen speelgoed hebben, helpen ze vaak gewoon mee met al de werkzaamheden die in en rond het huis plaatsvinden. Je staat met open mond te kijken hoe kleine meisjes hier al kunnen opruimen, schoonmaken en wassen en met wat voor vanzelfsprekendheid en zelfs plezier.

Het is goed een aparte meidengroep te hebben. Ze zijn echt anders dan de jongens en het is fijn dat ze even een veilige plek voor zichzelf hebben om te werken, te kletsen en te dansen op de muziek die wij in het atelier hebben.

Ook geeft het de meisjes de kans om informatie te krijgen van de moeders, die vanuit eigen ervaring kunnen vertellen wat het voor je jeugd en mogelijkheden betekent om al op je 13-e kinderen te krijgen. Dingen die niets met timmeren te maken hebben, maar volgens mij wel zeer de moeite waard zijn.

De oudste leerlingen zijn de afgelopen jaren van jongens in mannen veranderd. Ze zijn groot, zeer aanwezig en geïnteresseerd in het zich eigen maken van de vaardigheden, nodig voor het maken van de werkstukken. Ze vallen elkaar lastig en ze helpen elkaar. Sommigen ontdekken hun talenten op timmergebied. Er zijn beurzen

beschikbaar, zodat - als ze dat zouden willen en er geschikt voor worden gevonden - een opleiding kunnen volgen op een technische school in een nabijgelegen stad. Daar worden ze dan tot volwaardige timmermannen opgeleid. Hiervoor is het wel nodig dat ze een middelbare school opleiding hebben afgemaakt, dus na een alfabetiseringsprogramma moeten ze dan nog drie jaar de middelbare school volgen.

www.timmerprojectguatemala.nl: zeg het voort!

Samen met de beheercommissie in Nederland die mij helpt de boel goed te organiseren, heb ik inmiddels een website gemaakt; www.timmerprojectguatemala.nl. Als je wilt, kun je deze doorgeven aan vrienden en bekenden. Wie weet tot wat voor goeds dat nog kan leiden. Ik ben bereikbaar via de e-mail van de webmaster van mijn site, Peter Klok: info@timmerprojectguatemala.nl en via telefoon 06-28578238 van mijn Nederlandse contactpersoon Kees-Jan Donkers.

24 juni: feest in Amsterdam, komt allen!

Noteer vast in je agenda: op 24 juni zijn alle donateurs en ondersteuners welkom in Amsterdam, als dank voor jullie interesse en inzet. We mikken op een start om 16.00 uur en een vrolijke mix van muziek, eten en swingen.

Lieve mensen, weet dat ik dankbaar ben voor jullie steun en ik hoop werkelijk dat jullie via deze nieuwsbrief met mij meegenieten van wat jullie de kinderen en jongeren in Alotenango schenken. Een warme groet van Suzan!

